

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 540/2022-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti postupu a uzneseniu Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č. k. 1T/53/2019 z 18. augusta 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 18. novembra 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.
2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľ bol ustanovený opatrením Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „okresný súd“) č. k. 9Tp/7/2019 zo 17. marca 2019 za obhajcu odsúdenému [REDAKOVANÉ] v trestnej veci pre pokračovací prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona spáchaný v časti dokonanom a v časti štádia pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona, zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 a ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, zločin vydieračského únosu podľa § 186 ods. 1 Trestného zákona v súbehu s prečinom neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona.
3. Po právoplatnom skončení trestného konania si sťažovateľ predložením návrhu na vyplatenie odmeny ustanoveného obhajcu podľa § 553 ods. 2 Trestného poriadku z 23. marca 2020 uplatnil

nárok na odmenu a náhradu hotových výdavkov vo výške 18 807,32 eur (ďalej len „návrh na vyplatenie odmeny“).

4. Uznesením okresného súdu č. k. 1T/53/2019 z 20. júla 2020 vydaným vyššou súdnou úradníčkou bola sťažovateľovi priznaná sťažovateľovi ako obhajcovi odmena vo výške sumy 8 219,64 eur podľa § 553 ods. 2, 3 a 5 Trestného poriadku s poukazom na vyhlášku Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb účinnú v čase vykonania úkonov právnej služby (ďalej len „vyhláška“).

5. O sťažnosti sťažovateľa rozhodol okresný súd uznesením č. k. 1T/53/2019 z 18. augusta 2020 tak, že ju zamietol podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti vyjadruje nesúhlas s právnym posúdením jeho návrhu na vyplatenie odmeny, ktorý podľa jeho názoru nebol v súlade s ustanoveniami vyhlášky. Napadnuté uznesenie považuje za nepreskúmateľné a arbitrárne s následkom porušenia práva na spravodlivý proces, a preto svoju ústavnú sťažnosť zdôvodňuje v nasledujúcich piatich okruhoch:

6.1. Sťažovateľ tvrdí, že okresný súd mal pri určení výšky tarifnej hodnoty za jeden úkon právnej služby aplikovať § 13 ods. 3 vyhlášky, pretože v predmetnom trestnom konaní išlo o spojenie štyroch vecí (vymedzených v bode 2 tohto uznesenia, pozn.). V tejto súvislosti poukázal (v ústavnej sťažnosti, ako aj v návrhu na vyplatenie odmeny) na skutkovú a právnu totožnosť svojej veci s nálezom ústavného súdu č. k. II. ÚS 536/2018 zo 17. januára 2019, ku ktorému sa okresný súd vo svojich rozhodnutiach vôbec nevyjadril. Ďalej považuje argument okresného súdu o tom, že od začiatku trestného stíhania vedel, za aké trestné činy je obvinený stíhaný, a teda nemusel vyvinúť zvýšené úsilie spojené s oboznamovaním sa ďalších vecí, za absurdný a oponuje, že z logiky veci vyplýva, že ak sa kladie obvinenému za vinu viac skutkov, obhajca vyvinie v prípade obhajoby obvineného rovnaké úsilie na oboznámenie sa so spisom a s jednotlivými skutkami bez ohľadu na to, či sa oboznamuje s predmetnými skutkami obvineného na začiatku alebo v priebehu obhajoby.

6.2. K nepriznaniu odmeny za nazretie do spisu vykonané 26. marca 2019, 3. mája 2019, 26. júna 2019 a 9. januára 2019 sťažovateľ vyjadruje svoj nesúhlas s argumentáciou súdu o tom, že tieto úkony boli neúčelné a nadbytočné, že k ich uskutočneniu došlo opakovane a v krátkom časovom období a že z hľadiska účelnosti je možné priznať odmenu len za nazretie do spisu na začiatku a po skončení vyšetrovania, čo sťažovateľ považuje za absolútne neprístupný výklad, ktorý obmedzuje právo na obhajobu. Zdôrazňuje, že rýchle a včasné oboznámenie sa so spisom je neoddeliteľnou súčasťou práva na obhajobu. Zároveň to umožňuje obhajobe kontrolovať dodržiavanie procesných predpisov zo strany orgánov činných v trestnom konaní.

6.3. Vychádzajúc z presvedčenia sťažovateľa, že porada s klientom je základnou a neoddeliteľnou súčasťou zabezpečenia práva na obhajobu, nesúhlasí s vysvetlením okresného súdu o nepriznaní odmeny za porady s klientom zo 16. apríla 2019, 26. júna 2019 a 16. marca 2020 z dôvodu neúčelnosti a nadbytočnosti týchto úkonov právnej služby. V konkrétnostiach sťažovateľ vysvetľuje

dôvody nevyhnutnosti porady so svojím klientom v Ústave na výkon väzby v Ilave 16. apríla 2019 a 26. júna 2019, ktorým predchádzali iné riadne úkony právny služby (podanie žiadosti o oznámenie identity svedkov z 15. apríla 2019 či nazretie do vyšetrovacieho spisu z 26. júna 2019), čím zdôrazňuje, že za žiadnych okolností nemohlo dôjsť k neúčelným a nadbytočným úkonom právnej služby.

6.4. K nepriznaniu odmeny za žiadosť o oznámenie identity svedkov z 15. apríla 2019 sťažovateľ prezentuje svoj právny názor, že aj napriek skutočnosti, že takýto úkon právnej služby explicitne vyhláška neupravuje, ide o úkon právnej služby v zmysle § 14 ods. 3 písm. a) v spojení s § 14 ods. 8 vyhlášky. Dodáva, že z odôvodnenia oboch uznesení okresného súdu nevyplýva vysvetlenie neaplikovania predmetného ustanovenia vyhlášky, a preto považuje takéto uznesenia za nepreskúmateľné a arbitrárne.

6.5. K nepriznaniu odmeny za písomné stanovisko k obžalobe opätovne nesúhlasí s tým, že ide o neúčelný a nadbytočný úkon. V prípade pripustenia správnosti tohto výkladu by došlo k porušeniu práva na obhajobu, rovnosti strán a kontradiktórnosti konania. Sťažovateľ zdôrazňuje, že stanovisko obhajoby k podanej žalobe je účelným úkonom právnej služby, pretože môže zásadne prispieť k obhajobe obvineného, pretože súd má možnosť posúdiť obhajobou tvrdené argumenty ihneď pri príprave na hlavné pojednávanie.

6.6. Nad rámec sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že napadnuté uznesenie z 18. augusta 2020 bolo vypracované dva pracovné dni po doručení odôvodnenia sťažnosti a súd sa nijakým spôsobom nevysporiadal s argumentáciou obsiahnutou v odôvodnení sťažnosti.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) arbitrárnym a nepreskúmateľným uznesením okresného súdu, ktorý v dôsledku nesprávneho právneho výkladu príslušných ustanovení vyhlášky vrátane nesprávnych právnych záverov o neúčelnosti a nadbytočnosti niektorých úkonov právnej služby priznal sťažovateľovi odmenu za úkony právnej služby a náhradu hotových výdavkov v menšom rozsahu (suma 8 219,64 eur), než si uplatnil svojím podaním (18 807,32 eur).

III.1. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces napadnutým uznesením okresného súdu

8. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESĽP“) obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (rozsudok ESĽP z 23. septembra 1997 vo veci Robins proti Spojenému kráľovstvu, sťažnosť č. 22410/93). V prípadoch, keď sťažovatelia namietajú porušenie svojich ústavou garantovaných práv rozhodnutím všeobecného súdu týkajúcim sa náhrady trov konania, je ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre zdržanlivý, keďže problematika trov konania má vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickú povahu, a preto sa k zrušeniu napadnutého výroku o trovách konania uchýľuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že v posudzovanej veci došlo k extrémnemu zásahu do základného práva na súdnu

ochranu (spravodlivý proces), alebo ak zistí, že zároveň došlo k neprípustnému zásahu aj do iného základného práva (IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

9. Ústavný súd môže zasahovať do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov týkajúcej sa trov konania len vtedy, ak by závery všeobecných súdov zahŕňali črty svojvôle a interpretácia a aplikácia príslušných právnych noriem by predstavovala extrémne vybočenie z pravidiel (IV. ÚS 248/08). Otázka náhrady trov konania môže nadobudnúť ústavnoprávnu dimenziu v prípade takého postupu všeobecného súdu, ktorý je založený na celkom zjavne nesprávnej interpretácii a aplikácii príslušných ustanovení zákona upravujúcich náhradu trov konania, v ktorom sú obsiahnuté črty svojvôle, a taktiež v prípade, ak je odôvodnenie súdneho rozhodnutia vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania celkom nedostatočné, t. j. nepreskúmateľné (obdobne napr. IV. ÚS 348/2011, IV. ÚS 341/2012, II. ÚS 837/2015).

10. V zmysle uvedených východísk sa ústavný súd zameril na posúdenie, či sa okresný súd adekvátne a preskúmateľne vysporiadal s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa, ktorú uplatňoval v podanej sťažnosti a či nepriznanie nároku na odmenu a náhradu hotových výdavkov v rozsahu požadovanom sťažovateľom okresným súdom nevykazuje extrémne vybočenie z pravidiel upravujúcich rozhodovanie o trovách konania.

11. Pri preskúmaní napadnutého uznesenia ako sťažnostného súdu a argumentácie v ňom uvedenej ústavný súd odkazuje na svoju permanentnú rozhodovaciu prax, ktorá vychádza z toho, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a druhostupňového súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. napr. IV. ÚS 372/08, III. ÚS 808/2016, III. ÚS 227/2020, III. ÚS 341/2021, III. ÚS 489/2021), pretože tieto konania z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového aj druhostupňového), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. napr. III. ÚS 489/2021, IV. ÚS 350/09). Vzhľadom na uvedené ústavný súd pristúpil v súvislostiach aj k preskúmaniu uznesenia okresného súdu vydaného vyššou súdnou úradníčkou, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého uznesenia okresného súdu, o to viac, ak predseda senát naň odkazuje, pretože to uznesenie je náležite odôvodnené a vecne správne.

12. Podstatou v okolnostiach prerokúvanej veci je rozdielne právne posúdenie otázky, či sťažovateľovi patrila zvýšená odmena v zmysle § 13 ods. 3 vyhlášky. Kým sťažovateľ prezentuje svoj názor, že v jeho prípade je potrebné aplikovať § 13 ods. 3 vyhlášky z dôvodu spojenia štyroch vecí v predmetnom trestnom konaní, tak okresný súd konštatuje, že v danom prípade nejde o spojenie vecí v zmysle § 21 Trestného poriadku dôvodiac, že vo veci sa neviedli viaceré trestné stíhania voči obvinenému, ktoré by sa spájali postupom podľa predmetného ustanovenia Trestného poriadku. Z tohto dôvodu okresný súd nepriznal sťažovateľovi odmenu v intenciách § 13 vyhlášky, ktorá sa uplatňuje pri spojených veciach, či už zo zákona alebo na základe rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní, ale priznal ju podľa § 12 ods. 3 písm. c) vyhlášky.

13. Práve takto „znížené“ priznanie odmeny okresným súdom predstavuje jednu z podstatných námietok sťažovateľa. Sťažovateľ totiž očakával, že jeho tarifná odmena za úkony právnej služby bude vyššia v zmysle § 13 ods. 3 vyhlášky, a to vzhľadom na jeho zvýšené úsilie pri oboznamovaní sa s viacerými skutkami v trestnej veci obvineného klienta a vzhľadom na (ním tvrdenú) skutkovú a právnu totožnosť nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 536/2018 s jeho vecou. Ústavný súd uznáva, že samotná hodnota rozdielu navrhovanej odmeny a priznanej odmeny (10 587,68 eur)

by v prípade nesprávneho právneho posúdenia príslušných ustanovení vyhlášky mohla mať z hľadiska intenzity ústavnoprávnu relevanciu, a preto sa detailnejšie zameria na tento argumentačný okruh sťažovateľa.

14. Ak dôjde k spojeniu dvoch alebo viacerých vecí (nárokov) v jednom konaní (tzv. objektívna kumulácia), tak to má za následok, že nedochádza k súčtu základných tarifných odmien za jednotlivé veci, ale k osobitnému právnou normou predpokladanému postupu obsiahnutému v tomto ustanovení, keď základná sadzba tarifnej odmeny určenej z tarifnej hodnoty veci s najvyššou hodnotou sa zvyšuje o tretinu základnej sadzby tarifnej odmeny, ktorá by advokátovi patrila v ostatných spojených veciach [*Fiačan, I., Kerecman, P., Hellenbart, V., Sedlačko, F. a kol.* Vyhláška o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (advokátska tarifa). Komentár. 1. vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2015].

15. Úvaha sťažovateľa o tom, že v predmetnom trestnom konaní išlo o spojenie štyroch vecí, vychádza z nesprávneho právneho východiska, pretože sťažovateľ od začiatku prevzal obhajobu obvineného, ktorý bol trestne stíhaný pre štyri skutky súčasne a spoločne, tak ako to zreteľne vyplýva zo samotného odôvodnenia uznesenia okresného súdu zdôrazňujúc, že nešlo o spojenie vecí postupom podľa § 21 Trestného poriadku. Interpretácia, ktorá vylučuje aplikáciu § 13 ods. 3 vyhlášky, teda zvýšenie základnej sadzby tarifnej odmeny o jednu tretinu v sťažovateľovom prípade, tak ako to odôvodnil okresný súd (v rozhodnutí vyššieho súdneho úradníka), nepredstavuje žiadne vybočenie z pravidiel priznávania odmien advokátov uvedených v predmetnej vyhláške.

16. Právna argumentácia sťažovateľa o aplikácii nálezu ústavného súdu vo veci č. k. II. ÚS 536/2018 zo 17. januára 2019 na jeho právnu vec nie je opodstatnená, pretože procesné východisko konania posudzovaného v tomto náleze je iné, ako to je v okolnostiach prerokúvanej veci, pretože spoločné konanie pre zločin sprenevery, pokračovací zločin sprenevery a pokračovací prečin podvodu nastalo od momentu vznesenia obvinenia. Navyše, ústavný súd vtedy bližšie neuviedol svoj právny názor na konkrétny spôsob zvýšenia odmeny podľa § 13 ods. 3 vyhlášky, ale svoje rozhodnutie založil na neaplikovateľnosti § 13 ods. 4 vyhlášky na okolnosti prípadu. Ústavný súd zdôrazňuje, že okresný súd sa mohol a mal vysporiadať s týmto nálezhom ústavného súdu v odôvodnení svojho rozhodnutia tak, aby celkový záver jeho právneho posúdenia vyznieval presvedčivejšie.

17. V nadväznosti na ďalší okruh námietok sťažovateľa sa do určitej konfrontácie dostáva právo obhajcu nazerat' do spisu na účel realizácie práva na obhajobu včasným a rýchlym oboznámením sa so spisom (bod 6.2 tohto uznesenia) vrátane návštev svojho klienta v ústave na výkon trestu (bod 6.3 tohto uznesenia) a účelnosť týchto úkonov právnej služby realizovaných v krátkom časovom období. Sťažovateľ naznačuje absolútne neprípustný výklad okresného súdu obmedzujúci právo na obhajobu v prípadoch, ak je z hľadiska účelnosti možné priznať odmenu len za nazretie do spisu na začiatku a po skončení vyšetrovania. Napriek tomu však ústavný súd považuje argument okresného súdu o možnom zneužívaní tohto práva a povinnosti obhajcu z hľadiska vyúčtovania si odmeny za relevantný, najmä ak posudzoval účelnosť jednotlivého úkonu v kontexte realizácie týchto úkonov v krátkom časovom období. Ústavný súd, pridržiavajúc sa svojej judikatúry o vlastnej zdržanlivosti pri prieskume rozhodnutí o trovách konania, dodáva, že závery okresného súdu z hľadiska ústavnoprávnej relevancie nie sú ani v tejto časti také závažné, aby odôvodňovali vyslovenie porušenia uplatnených práv.

18. Obdobne ústavný súd ani pri ďalších námietkach (body 6.4, 6.5 tohto uznesenia) nezistil v odôvodnení napadnutého uznesenia okresného súdu žiadnu okolnosť (extrémne vybočenie z pravidiel upravujúcich rozhodovanie o odmene za právne služby, zjavnú svojvôľu, prepiaty formalizmus či celkom absentujúce odôvodnenie výroku o odmene), ktorá by odôvodňovala jeho zásah do napadnutého uznesenia.

19. Vo vzťahu k sťažnostnej námietke týkajúcej sa k vady odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu (bod 6.6 tohto uznesenia) ústavný súd uznáva, že odôvodnenie napadnutého uznesenia okresného súdu bolo až lakonicky stručné. Sťažnostný súd nepochybne mohol svoje uznesenie odôvodniť lepšie, najmä zdôraznením, v čom spočíva správnosť napadnutého uznesenia vydaného vyššou súdnou úradníčkou v kontexte sťažnostných námietok prezentovaných sťažovateľom.

20. Aj napriek uvedeným výhradám takéto stručné odôvodnenie napadnutého uznesenia nebolo v prerokúvanej veci spôsobilé vyvolať kasačnú intervenciu ústavného súdu, keďže sťažovateľovi poskytlo relevantnú a dostatočnú odpoveď už uznesenie vydané vyššou súdnou úradníčkou. Ústavný súd na tomto mieste zdôrazňuje, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom (v tomto prípade sťažnostným súdom, pozn.) tvorí jeden celok a určujúca spätosť uznesenia odvolacieho súdu s potvrdzovaným uznesením vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Obdobne aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva platí, že ak sa súd rozhodne odkázať na odôvodnenie rozhodnutia súdu nižšej inštancie, môže byť takýto postup v každom prípade prípustný iba za podmienky, že samotné rozhodnutie podriadeného súdu možno považovať za dostatočne odôvodnené [pozri Boldea proti Rumunsku, rozsudok, 15. 2. 2007, č. 19997/02, § 33; Albert proti Rumunsku, rozsudok, 16. 2. 2010, č. 31911/03, § 40; Hirvisaari proti Fínsku, rozsudok, 27. 9. 2001, č. 49684/99, § 31 – § 33]. Tým, že odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa a pripojil ho k svojmu rozhodnutiu, dal stranám jasne najavo, že súhlasí s jeho argumentáciou a že novo predložené dôkazy nemôžu jeho závery zmeniť (Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. *Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. vydání.* Praha : C. H. Beck, 2012, s. 757 – 762).

21. Ústavný súd týmto svojím prístupom nasleduje princíp racionality v konaní o ústavných sťažnostiach, ktorý v okolnostiach individuálnych vecí prehodnocuje reálne dopady porušenia procesných práv na postavenie sťažovateľov a ochranu ich základných práv (m. m I. ÚS 68/2022, I. ÚS 12/2022). V konkrétnom prípade, uprednostňujúc už uvedený princíp, nepovažuje za hospodárne rušiť napadnuté uznesenie len pre účely jeho doplnenia, keďže odstránenie tohto procesného nedostatku by nebolo spôsobilé ovplyvniť situáciu sťažovateľa v jeho prospech.

22. Vzhľadom na dosiaľ uvedené a vzhľadom na „druhotnosť“ charakteru rozhodovania o trovách konania nemožno uzavrieť, že by okresný súd postupoval svojvoľne alebo akýmkoľvek iným zjavne nesprávnym spôsobom vykladal, resp. aplikoval príslušné právne predpisy. Pri rozhodovaní o náhrade trov právneho zastúpenia postupoval podľa vyhlášky s adekvátnym prihliadnutím na vyčíslenie odmeny ustanoveného obhajcu predloženého sťažovateľom, a preto napriek

diskomfortu sťažovateľa, ktorý vyjadril vo svojej ústavne sťažnosti, ústavný súd v tomto prípade nevidí priestor na zásah vo forme zrušenia napadnutého uznesenia okresného súdu.

23. Ústavný súd tak uzatvára, že v tomto konkrétnom prípade nie je napadnuté uznesenie okresného súdu takým excesom z požiadaviek kladených na spravodlivý proces a nedošlo ním k takému extrémnemu vybočeniu z princípu spravodlivosti, ktoré by mohlo nadobudnúť ústavnoprávnu intenzitu. Vo všeobecnosti totiž platí, že pochybenia pri rozhodovaní o náhrade trov konania vrátane rozhodovania o ich výške spravidla nedosahujú samy osebe takú intenzitu, na základe ktorej možno vysloviť porušenie základných práv a slobôd, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť (II. ÚS 137/2018).

24. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že medzi namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a uznesením okresného súdu nie je príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala porušenie označených práv a možnosť vyslovenia ich porušenia po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol s poukazom na § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 19. októbra 2022

Miloš Maďar
predseda senátu